

»Pa saj sama praviš, da je potep!« se je branila osupla Podmejnikovka.

»To pravim jaz, ki sem njegova mati, jaz, ki sem ga zredila! Ti mu nimaš pravice reči nobene slabe, ti šema opravljiva ti! Še eno, pa ti jo prismolim tako!«

In Kosovka je hitela jezna dalje proti svojemu domu.

Pogledal sem skozi okno in videl Podmejnikovko strmeti zanjo.

»Ali ste jo videli? Prav je naredila! Jaz bi tudi ne pustila udrihati po svojem Tinetu!«

In odšla je na drugo stran . . .

Vetrovi.

V višavah nad gorami snežnimi
vetrovi pišejo ledenomrzli,
iz dalje se pode in zopet v daljo . . .
Cvetov ni tam, da bi veneli v njih,
da bi sahneli v njih in mrli . . .
Nihče in nič ne stavi mej vetrovom:
oblak in megla in sneženi dim,
okrušenih slemen pogorskih pesek —
vse ž njimi gre iz dalje v daljo . . .

In tukaj na dolinskih toplih tleh
takisto nam besni vihar življenja,
ki jačji je od onega pod nebom,
ki je hladnejši kot ledeni mraz . . .
A tu pri nas cvetovi klijejo,
pomladi solnčne jasnolice deca . . .
Cvetovi ti so nežne, šibke stvarce —
v viharju tem osiplje se njih kras,
in stebelce se zlomi . . . Da! — V valovih
življenskega viharja teh brezdanjih
venó cvetovi, sahnajo, mrjó —
premnogi izmed njih tako nedolžni!

E. Gangl.

